И любях всичко аз въ вселената широка:
Въздухъ, свобода, звѣрѣ, човѣкъ, (освѣнъ урока
По аритметика и селския пъдарь!).

Дѣца! що не бихъ далъ да имахъ първий жаръ
Въвъ чувствата, въ кръвьта; ор зло да не разбирамъ
И въ нищо изворъ живъ ор щастие да намирамъ.
Въ смѣха да сѣцамъ драгоецъ и въвъ сълзя — покой,
А праздникъ дойде ли — цѣлъ свѣтъ да бѣде мой.
А не като сега, съ безчувствие по челото,
Да срѣщамъ равно азъ и злото и доброто,
Зората и нощта, декемврия и май —
Въ природния пръстъ душа ми да ридай.
Дѣца! одалъ бихъ азъ — тъй смазанъ, безчувственъ,
(Прости ми, Боже мой, тозъ егоизъмъ грѣшенъ),
Широки си мечти, полетиръ си смѣли,
И тежкий кайшалъ ор знанья, отпор зрѣли,
И скудний лавъръ мой, съсъ кървавъ трудъ добиръ,
Да можахъ точ часъ, кай' васъ да съмъ честиръ,
Да се повърнахъ, младъ, въвъ ваший свѣтъ вълшебенъ,
Отдавна вечъ за менъ изминалъ и потребенъ —
Да пия радостта изъ извора ѝ чистъ,
Да почна книгата ор първия пакъ листъ,

инв. № 89